

Divadelní Piknik

Celostátní přehlídka amatérského činoherního a hudebního divadla

ZPRAVODAJ

6. ČERVENCE 2024

číslo 8

PAN TICHÝ NEUMÍ ZLOBIT

rozhovor s divadelníkem a představitelem Pana Tichého Vladimírem Voldřichem

Vladimíre, Pan Tichý provází Divadelní Piknik Volyně už dvanáct ročníků. Měl jsi nějakou roli delší dobu?
Neměl.

A jak to máš s Panem Tichým, jaký k němu máš vztah?
Mám ho moc rád. Zbožňuju ho. On totiž neumí zlobit. I když vždy vystupuje jen týden v roce, tak jsem s ním celý rok a před Piknikem se začnu připravovat a těším se.

Na co se připravuješ?
Snažím se zjistit si něco o souborech a inscenacích a podobně. Samotné výstupy vznikají bezprostředně před představeními, přeci jen mám vždy úkol něco říct, nebo něco připomenout.

Třeba ty proklaté mobilní telefony.
Ano, bývaly ročníky, kdy to bylo bez problémů, ale letos nás to fakt zlobilo. Myslím, že je to odraz společnosti, kde se vytrácí slušnost a vzájemná ohleduplnost. Vůbec je nenapadne, že by mohli rušit ty ostatní

Ty jsi svou dráhu v amatérském divadle zahájil tím, že tě po konkurzu nevzali do jednoho souboru, vid?
V osmdesátých letech v Budějicích dělal soubor tuším Na hromadě konkurz. Režisérka Kristýna Taberyová byla velice nadšená z mého výkonu, ovšem ostatní členové souboru mě nějak nechtěli, takže z toho sešlo. Tak pak jsem šel na druhý konkurz. Myslím, že ten samý rok D111 a tam mě vzali.

A v tom souboru jsi pro amatérské divadlo objevil jistěho Jaromíra Hrušku.
Nevím, jestli objevil, ale dal jsem mu první příležitost. Po revoluci jsme chtěli dělat hru Ještě skleničku a režirovat to měl Toník Bašta. Nějak jsme se nepohodli a z té spolupráce sešlo. A já oslovil Mirka Hrušku. Nevadí, že mu říkám Mirek? Zná ho od patnácti let a je to prostě Mirek.

Nevadí.
Takže jsem osmnáctiletého Mirka oslovil, zda by inscenaci nереžiroval. Premiéra byla v roce 1992. Vždycky po zkoušce jsme dlouho seděli a diskutovali. Já mu do toho trochu kecal, ale věděl jsem, že to dělá dobře.

To už jsi byl vedoucí osobností D111?
No, nějak jsem se stal vedoucím, protože starší členové souboru odešli, nebo to nechtěli dělat.

Na jakou roli nebo příležitost vzpomínáš dodneška, byla to tvoje srdcovka?
Rozhodně by nebyla jedna. Tou první Cezare v Ještě skleničku právě pod vedením Mirka. Potom určitě Habršperk v Našich furiantech, Nenažraný v Ženitbě. A Tichý v Podivuhodném odpoledni dr. Zvonka Burkeho.

Ty jsi nehrál jenom v Českých Budějovicích?
Začal jsem hrát s jinými soubory, když Děčko začalo mít existenční problémy a v podstatě končilo. Hrál jsem v Prachaticích, v Krumlově, tady ve Volyni.

Jak vlastně vnímáš současné amatérské divadlo?
Je fajn a bude dál. Použiju slogan: Tady jsem člověkem. Začínám mít pocit, že právě amatéři jsou ti, kteří můžou přinést nějakou změnu k lepšímu ve společnosti. Protože kdo dělá divadlo, tak musí mít nějakou pokoru. Nebo většinou ji má a ta bohužel teď mezi lidmi není a já úplně trpím. Mimo divadlo se setkávám s konzumenty šílených a strašných seriálů, kterými nás krmí všechny televize, hlavně ty komerční, a já tvrdím, že jsou škodlivé. Na tyhle seriály amatérští divadelníci nemají čas koukat a to je fajn.

Martin Rumler

ODPOVĚDÍ JE UŽ SAMA OTÁZKA

Rozhovor s režisérem Tomášem Hartem a herečkami Terezou Rozmarovou, Terezou Vodseďálkovou a Markétou Husarovou, ve kterém se všichni vzájemně doplňovali

Jak jste dostali k této hře a proč jste si ji vybrali?

T.H.: Text vybral druhý z režisérů Zdeněk Zajíček. Už měl nějakou představu, když já jsem do zkoušení nastoupil. Spolu jsme škrtali, ale on měl primární vizi.

Je u vás běžná praxe, že režírujete v tandemu?

T.H. a T.R.: Začíná být. Nebývala. Jsme původně soubor složený z bývalých členů dramataku, kteří chtějí pokračovat a protože jsme lidé z různých míst, bylo praktické mít všechny role alternované, i režiséra, aby aspoň jeden vždycky mohl (smích). A aby si zahrálo více lidí, když hrajeme hry pro tři osoby. Litoměřický soubor Li-Di nám nabídl se sloučit, což je pro nás skvělé.

Jaké má režijní tandem výhody?

T.H.: Můžeme se vzájemně cenzurovat, přicházíme každý s nápady a máme vedle sebe určitý „filtr“. Já navíc nemám tolik zkušeností, abych měl jasnou vizi a jsem rád, že se můžu opřít o někoho, kdo mi řekne svůj pohled a dáme to dohromady.

Jak to vnímáte vy, herečky?

M.H. Myslím, že je to pro nás dobrá zkušenost. Když například jeden z režisérů neví, jak přesně pojmenovat, co chce, nebo my to nepochopíme, řekne to ten druhý.

T.H.: Ano, oba se v zásadě shodujeme, ale jdeme na to jinudy. Možná je to pro holky někdy matoucí.

T.R.: Nikdy se nám nestalo, že by mluvili protichůdně. Mám pocit, že Zdenda je víc dramaturg, který má celkovou představu, odkud kam hru vést a proč ji hrajeme a Tomík je zase víc praktik na herecké vedení. Doplňují se, ale takhle já to vnímám.

T.H.: Víím o sobě, že jsem detailista a uniká mi celek. Proto mi práce ve dvou vyhovuje.

Je pro vás typické, že hledáte nové texty? Jaký repertoár převážně hrajete?

T.R.: Řekla bych, že jsme širokozáběroví. Hodně pročítáme hry z Dilia a Aurapontu. Často vycházíme z možností obsazení, to je hlavní klíč, kolik máme herců. Pak pročítáme milion synopsí, objednáme osmdesát textů a zjistíme, že jeden je použitelný. Pamatuju si, že Zdenda mluvil o

tom, že ho zaujala důležitost tématu.

Co je pro vás hlavní téma hry?

T.V.: Hra odráží různé pohledy na téma znásilnění. Samozřejmě jednak respektujeme výpověď skutečné oběti, jednak ale může jít o křivá obvinění. Každá z postav hry má úplně jinou zkušenost a mně se líbí, že ukazujeme, že se bohužel i pozice oběti dá zneužít pro osobní prospěch.

T.H.: Souhlasím. Líbí se mi, že hra to těžké téma relativizuje. A klade otázku, zda má člověk právo vzít spravedlnost do vlastních rukou.

T.R.: A je to téma, které by nemělo být tabu.

Co je podle vás odpověď na všechno?

Podle nás je odpověď ptát se. Mluvit o všem. Už otázka je odpovědí.

Pavla Schejbalová

ODPOVĚĎ NA VŠECHNO JE ODPOVĚDÍ NA NIC

Divadelní soubor LI-DI z Litoměřic přivezlo na národní přehlídku Divadelní Piknik Volyně svoji inscenaci hry Neila LaButa Odpověď na všechno, kterou uvedlo před méně jak rokem v české premiéře.

Dovolím si ocitovat z agenturní anotace k této hře i letmo k autorovi: „Komorní hra o třech ženách, jež spřádají plány na pomstu mužům, kteří jim ublížili - reakce na hnutí MeToo a na trend cancel culture. Nervózní a někdy upovídané vtípkování mezi třemi hrdinkami se ve hře stává rámcem pomstychtivého paktu, který ženy navzájem spojuje, na povrch se dostává doutnající vztek i špatné svědomí. Autor důmyslně pracuje s jazykem, s rychlým a naturalistickým překrýváním dialogů. Postupně sledujeme různá bolestná odhalení, hra se ovšem vyhybá moralizování, autor svými postavami ani diváky nemanipuluje a tón zdaleka není odsuzující, spíše diváka nutí, aby se zamyslel nad nejasnou hranicí mezi spravedlností a pomstou. LaBute je znám jako diagnostik temných, nepříjemných rysů lidských vztahů, znepokojivě zkoumá cynismus, krutost a nemilosrdnost. Premiéru si hra odbyla překvapivě v Německu v Augsburgu v roce 2021 – v USA byl totiž autor za své postoje kritizován.“

Doufám, že z výše uvedeného je více méně návodné, jak tuto hru inscenovat, jak k ní přistupovat... pokud tedy nechcete absolutně popřít snahu autora provokativně přemýšlet o skutečnostech, které dosti zásadním způsobem ovlivňují naši společnost jako celek i individuální životy konkrétních lidí.

Klíčem je maximálně hyperbolizovaná nadsázka v uchopení situací i postav příběhu: tři pomstychtivých žen, kde postupně ztrácíme jistotu, že jejich traumata mají reálný základ. LaBute proti sobě staví společnost neschopnou tvrdě postihovat skutečné zločiny a na druhé straně zmanipulovanou společnost, která na vlně kolektivního bezvědomí slepě ničí individuální životy „nevinných“. Tři ženy berou spravedlnost do svých rukou až do momentu, kdy se jedna z nich pod tlakem přizná, že o znásilnění nešlo. Náhle začnete pochybovat o tom, zda situace u dvou ostatních neproběhla stejně. Začnete si zpětně uvědomovat, že chování a jednání žen má znaky traumatického a posttraumatického stresu. V této inscenaci rozhodně nikoliv. Bez nadsázky, v oparu psychologického realistického jednání, se před námi odehrává triviální detektivní příběh ženské zrahy. Zcela tematicky, žánrově i stylově odtržený od původního záměru autora. Výsledným efektem je, že místo aby se divadelní text stal spouštěčem kritického myšlení diváka, stává se až nástrojem bizarní plakátovité propagandy.

Inscenace, s původně možná dobrým záměrem, svým provedením, seškrtním a herecko-režijním zjednodušením natolik překroutila interpretaci původního záměru textu, že by to uneslo i autorsko-právní spor o vyznění díla. Doufejme, že agentura zastupující autora není stejně pomstychtivá, jako ona trojice žen a pochopí, že k tomu došlo „pouhou“ neschopností a nezkušeností inscenačního týmu souboru z Litoměřic.

ŠANCE inscenace na účast v programu Jiráskova Hronova 2024: 20%

Jaromír Hruška

Pro mě to bylo trošku zdlouhavé, až ke konci se to rozjelo. A musím pochválit herečku, která hrála Camen. Ta mi přišla nejsilnější.

Natálie z Prahy

Nevěděla jsem vůbec, o co jde a ani teď nevím, jestli jsem to pochopila.

Helena z Libice nad Cidlinou

Měl jsem problém s tou hrou.

Na začátku mě to moc nebavilo a kdyby bylo řečeno hned, o co jde, mohlo by to být lepší.

Adam z Prahy

Nemoc této přehlídky – soubory nedokážou zopakovat výkony z oblastních kol. V Děčíně to bylo mnohem rychlejší a tím byly ty ženy daleko nebezpečnější, vzbuzující respekt a téma vynikalo daleko víc, než jen feministická agitka. A navíc je dnes nebylo vůbec slyšet, což je hrozná škoda.

Robert z Plzně

I přesto, že to nebylo dokonalé, prosím víc těchto témat, víc feminismu.

Vendulka z Českého Krumlova

SKOŘÁPKU PŘINESLY ŽENY

Rozhovor s režisérem Jaroslavem Kodešem

Hra, kterou jste do Volyně přivezli, není úplně typická po váš soubor, že?

Skořápku nastudovali v divadle Ungelt, potom ji uvedl jeden amatérský soubor, ale hráli ji jen krátce. Děvčata, která v té inscenaci hrála, se obrátila na mě, jestli bychom ji mohli uvést a dál hrát v Klapý. Bylo potřeba udělat škrty, změnit výpravu, hudbu, vyložit některé situace jinak, zkrátka jsme se rozhodli, že hru uděláme prakticky úplně znova. Čili dramaturgická volba není přímo Rádobydivadla Klapý, ale díky herečkám se do něj dostala.

Není to první inscenace, kterou jsi udělal s většinou ženským obsazením. Jaké pro tebe je zkoušet s přesilou žen? Dovedu si představit, že obě přinášely svoje životní zkušenosti a mohly je chtít uplatnit ve svých rolích.

Ano, mám tu zkušenost už z rakovnického Týlu a tehdy jsem si řekl Už nikdy! Těch emocí bylo tolik! Tenkrát jsem to nezvládl, jako bych to asi zvládl teď. Ve Skořápce jsou dvě herečky, které chtějí pracovat a už mají víc zkušeností, nemusel jsem jim vysvětlovat všechno, ale mnohdy jsem musel říct stop

Kolik repríz už máte za sebou?

Víc než patnáct. Je tom, myslím, oblíbená zájezdovka, jednoduchá výprava, všude se vejde. Říkáme jí bulvár s myšlenkou.

Výpravu pro tebe už poněkolkáté dělala Gabriela Pojerová. Rozumíte si, že? A je to další žena v týmu.

Gábina je úžasný člověk a výborně se mi s ní spolupracuje. Obvykle si vymyslím nějaký záměr a jak by mohla fungovat výprava a ona pak všechno rozpracuje a přináší další podněty a nápady. To je první výtvarník, se kterým si opravdu hodně rozumíme. Mám ji moc rád, ona je takový nadšenec! To podpoří historika: Někdy v polovině prosince jsme měli jednu z posledních zkoušek, na kterou Gábina chtěla přijet, i když už byla v devátém měsíci těhotenství a 23. 12. měla termín porodu. Přijela z Prahy, vezla i mě. Proběhla zkouška, všechno jsme doladili, domluvili se a pak mě ještě chtěla odvézt do Rakovníka. Ale přesvědčil jsem ji, aby jela rovnou do Prahy, asi v devět večer jsme se rozloučili. Gábina má navíc čerstvý řidičák. Dojela domů, zaparkovala, došla do chodby a bylo jasné, že musí hned do porodnice.

Narodila se jí holčička, takže další žena v týmu (smích).

Spolupracuješ s několika soubory, co právě chystáš?

Rádobydivadlo Klapý už беру jako svůj domovský soubor. Spolupracuji rád taky s Májovci a se Žumpou. Jsem takový putovní režisér. S Láďou Valešem jsme teď domluveni, že zkusíme udělat Raisův Kalibův zločin. Mám tyhle historické náměty rád. Ještě úplně nevím, kudy do toho, ale láká mě výchozí námět k dramatizaci. Jde o vztah staršího muže s mladou slečnou.

Pavlaína Schejbalová

TENHLE TEXT SI TAK DOBRÉ HEREČKY NEZASLOUŽIL

Mnohokrát na letošním Divadelním Pikniku kolegové v recenzích akcentovali kvalitu textu inscenace, jejíž potenciál inscenátoři nenaplnili. Mně připadla povinnost reflektovat zcela opačný případ – velmi slabý text s naivní zápletkou nebyl vůbec hoden inscenátorů, především pak talentu a schopností představitelů dvou hlavních rolí.

Právě herecké výkony Lenky Svobodové Šťastné v roli Haliny a Petry Maťákové jako Roxany byly tím, čeho se dalo divácky chytit, jít s tím a užít si to. Obě partnerky na sebe slyšely, jejich dialogy měly pointu, návaznost i technickou kvalitu.

Právě proto by si obě zasloužily lepší text, než jen naivní nerafinovaný příběh dvou „náhodně“ se potkajících žen, které postupně natukávají ochrannou skořápku života jedna druhé i samy sobě, aby se na konci proměnily v osobnosti, rozkvetly do života v případě jednom a začaly novou etapu života s překopaným žebříčkem hodnot v případě druhém. Čert vem, že kvůli textu není ta proměna skoro možná vystavět a prostě se k ní jen obraz od obrazu přistoupí.e

Z inscenačního hlediska se jako problematická jeví poslední třetina, čtvrtina hry, kdy po výletě do Maroka a velmi zásadním životním slibu najednou sledujeme protagonistky rozdělené a máme se jako diváci spokojit jen s vysvětlením: „Potřebovala jsem si to srovnat, být sama.“ Nevíme, co se stalo, jak a jaký postoj k tomu postavy mají. Možná právě proto, že v tu chvíli není o čem a proč hrát, začne ždímání emocí, taková „vydíračka“, na kterou založil už autor textu a inscenační tým se tomu neubráníl.

Jako inscenační schválnost a zbytečnost pak považuju připsání role muže mnoha tváří a Mirka, které převážně vyplňují přestavby. V tu chvíli tok děje a aspoň jednoduchých myšlenek zpomaluje, nastupuje úplně zbytečná rádobykomická exhibice a skvělým herečkám je pod nohy naházeno několik klacků, které musí přeskákat, aby zase spolu s divákem vytvořily intimní spojení.

Už tak dlouhá inscenace se prodlužuje a jakkoli chápu nutnost dát herečkám čas na převlečení, klaunská estráda po mém soudu není tím vhodným režijním řešením.

Buď jak buď, přeju oběma dámám příležitost v inscenaci dle kvalitnější předlohy, protože by pro nás diváky byla škoda nemít možnost zažít tak výsostné partnerství a spolupráci. Jen díky nim dvěma nebyla ona hodina a půl zcela promarněným časem.

Martin Rumler

Mně se líbil herecký výkon knihovnice. Velmi přirozený a nápaditý.

Adam z Náchoda

Bylo to hrozně pomalý. A dlouhý.

Honza z Jablonce

Příliš sentimentální. A absolutně nechápu, proč tam připsali ty „komické“ přestavby.

Jarda z Prahy

Lenka Šťastná je v tom opravdu fantastická.

Lukáš z Prahy

Proč tam dávali tu písničku? Líbila se mi ta zelená slečna. Měla krásný úsměv.

Eva z Rakovníka

SPONZOŘI DIVADELNÍHO PIKNIKU 2024

MINISTERSTVO
KULTURY

Národní informační
a poradenské
středisko

N I
PO S
pro kulturu

Místní
Kultura pro kulturu
z regionů

Restaurace

Na Nové

SŠ a JS
VOLYNĚ

DIVADELNÍ SPOLEK
Piki
VOLYNĚ

JIMI
Textil®

ZMSERVIS

Rumpold
PART OF SAUBERMACHER

Zaneta
kosmetický salon a estetická medicína

HOORAY.cz
VÝROBA DÁRKŮ NA MÍRU

VOLYNKA
ČESKO-ANGLICKÁ ZÁKLADNÍ ŠKOLA

**VOŠ
SPŠ**
VOLYNĚ

AŤ ŽIJÍ DUCHOVÉ

Posledním představením Divadelního Pikniku Volyně 2024 byla inscenace Ať žijí duchové, která vznikla v rámci dětského tábora a dětského semináře pod vedením Pavla Skály, Báry Gréeové a dalších lektorů a lektorek. Podívejte se na fotky:

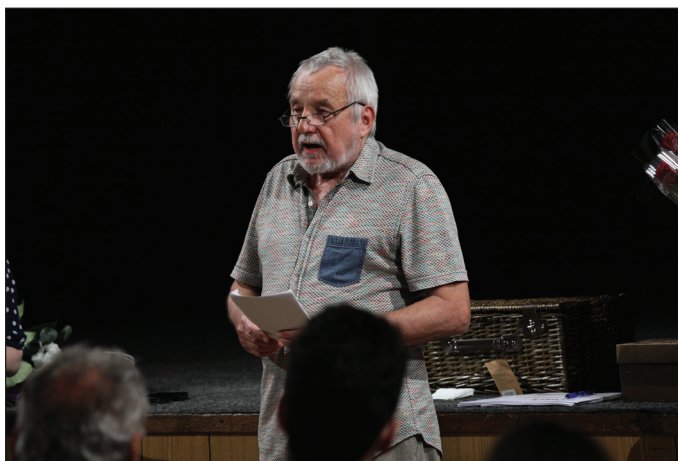

A TO JE KONEC

Divadelní Piknik se po dvanácti letech loučí s Volyní. Kouzelná zahrada za sálem a restaurací Na Nové, která poskytovala prostor pro plenérová představení, bydlení v karavanech i setkávání souborů, porotců, lektorů, seminaristů a diváků, bohužel bude muset ustoupit stavbě nového obchodního střediska. Příští léto ji tak má nahradit staveniště, což pořádání přehlídky prakticky vylučuje - jednak zmizí onen skvělý centrální prostor pro setkávání účastníků, jednak se nedá zaručit klid potřebný pro hraní představení.

Národní přehlídka se tak s Volyní dočasně loučí a hledá nyní nové útočiště. Piknik se stěhuje nejméně na jeden rok, po dokončení stavby NIPOS-ARTAMA posoudí, jak se podmínky ve Volyni změnily a zda bude možné přehlídku znovu Na Novou vrátit.

Vyhlášení letošních výsledků tak nebylo jen oceněním úspěšných souborů a inscenací, ale také loučením s organizátory, personálem restaurace a zástupci města. Děkujeme za všechno!

Zpravodaj XXXII. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla
Divadelní Piknik Volyně 2024.

Redakce: Johana Jurášová, Pavlína Schejbalová,
Jaromír "Kaťák" Hruška, Martin Rumler, David Slížek.
Vydává DS Piki Volyně. Náklad 100 výtisků.